

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
LLUÍS MARTÍNEZ,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, PEPA MASÓ; Economia, JOAN ARMENGOL;
Opinió, TONI BROSÀ; Societat, CARLES SABATÉ; Cultura,
Espectacles, JAUME VIDAL; Comunicació, GEMMA
BUSQUETS; Disseny, MANEL CASTILLA; Fotografia,
ROBERT RAMOS; Documentació, CARMÉ TORRES.
Delegada a Madrid, MONTSE OLIVA;
AVUI.CAT, JORDI PALMER;
President del Consell Editorial, VICENT SANCHIS

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

LA CIÈNCIA HA DEMOSTRAT QUE
L'AMOR ÉS UN INHIBIDOR DEL DOLOR

David Bueno
i Torrens

Professor i investigador de genètica de la UB
i divulgador de la ciència

Les conquestes de l'amor

Són molts els místics que han situat l'amor com a epicentre de les seves cosmogonies, i que l'han postulat com a eina imprescindible per a la millora qualitativa de les relacions humanes: des de Ramon Llull (per destacar un místic català universal), que dedicà un dels 365 aforismes del *Llibre d'Amic e Amat* a reflexionar sobre la força i l'extensió de l'amor ("Amor és bulliment d'audàcia e de temor per frevor..."), fins a Lluís Maria Xirri-nacs (per destacar-ne un altre), la trajectòria vital i poètica del qual és un clar exemple d'amor a les persones, a la terra i al país.

A NIVELL CEREBRAL el sentiment d'amor és generat per una activitat fisiològica concreta, una activació neuronal i neuroquímica que provoca tota la miriada de sensacions que l'acompanyen, des del benestar personal fins a l'eufòria, i de la preocupació pel benestar de la persona estimada a la disminució de la capacitat crítica envers ella. Un article científic publicat a *PLOSone* acaba de demostrar que l'amor també pot ser una bona teràpia contra el dolor, entès com el sofriment físic d'una part del cos.

PRIMER, MITJANÇANT UN TEST denominat *escala d'amor pas-*

sional, que valora la implicació psicològica en la relació, van quantificar el grau d'amor que sentien els membres d'un grup de parelles que mantenien una relació romàntica des de feia nou mesos, i van seleccionar aquelles parelles en què la puntuació obtinguda pels dos membres era aproximadament la mateixa i superava un cert llindar. Llavors van sotmetre un dels membres a dos nivells de dolor induït per calor, moderat i intens, que aplicaven progressivament a la mà sense deixar cap lesió. Mentre els aplicaven la font de calor, els feien veure alternativament una fotografia de la persona estimada o la d'una altra persona de característiques físiques similars, o bé els distreïen amb un exercici mental d'associació de paraules relacionades amb les seves aficions, atès que se sap que aquest tipus de distracció redueix la sensació de dolor. En tots els casos se'ls va enregistrar l'activitat cerebral mitjançant ressonància magnètica.

EL RESULTAT FOU MOLT CLAR. La visió de la imatge de la persona estimada va reduir la sensació de dolor entre el 36% i el 45% si era moderat, i entre el 12% i el 13% si era intens. En canvi, la visió d'una altra persona de ca-

SALVADOR ANTON

“La visió de la imatge de la persona estimada va reduir la sensació de dolor entre el 36% i el 45% si era moderat, i entre el 12% i el 13% si era intens”

racterístiques similars no va tenir cap efecte. A més, es va veure que les zones del cervell que s'activen quan la reducció del dolor és deguda a la visió de la persona estimada, unes regions específiques implicades en el processament de les recompenses, són clarament diferents de les que s'activen quan hom està distret pensant en una afició, relacionades amb la memòria.

LA CONCLUSIÓ DEL L'ESTUDI és clara: l'activació dels sistemes de recompensa neural amb mitjans no farmacològics, com l'amor, redueix la sensació de sofriment físic personal. Tanmateix, seria certament interessant poder extrapolar aquesta conclusió a les relacions socials, una extrapolació que possiblement no diferiria gaire de la que durant segles han proposat els místics, malgrat que per a un científic com jo calgui trobar-hi una explicació científica mesurable i quantificable: l'amor també pot ser un bon antídoto contra el sofriment social, fruit de les tensions i contradiccions de la mateixa humanitat. De moment, una prova és que ara per ara el sofriment social es combat proporcionant distraccions bàsiques a les persones, com en les associacions mentals de l'experiment esmentat.

No en diguis periodisme

Ramon
Rovira

Periodista

Potser perquè fa un temps que em miro el periodisme des d'una certa distància nostàlgica, m'ha vingut al cap una roda de premsa a Girona amb l'aleshores ministre de Sanitat de la

UCD, en Juan Rovira Tarrazona. L'home va arribar gairebé una hora tard i un grup de periodistes ens vam negar a fer-li cap pregunta com a protesta.

Val a dir que eren els anys de la Transició i que en aquella època gairebé tots èrem del morro fort. El governador civil va agafar una emprenyada monumental i el ministre es va quedar de pasta de moniato mentre es desfeia en explicacions

davant la caterva de llanuts silenciosos.

Ara sembla que el que és realment estrany és que els periodistes tinguin permís per obrir la boca durant les intervencions d'alguns personatges públics o privats, perquè el que abans es coneixia com a rodes de premsa ha estat reconvertit en el que eufemísticament es denomina *compareixences sense preguntes*. Jordi Pujol va ser un avançat de

la cosa amb l'"avui no toca", una versió nostrada del *no comment* anglès. Cendra sobre el cap i penitència eterna per als que ho vam tolerar. Però és que ara la fórmula s'ha refinat. Cada cop més presidents, ministres, consellers, directius o funcionaris amb galons de *cabo chusquero* surten davant els mitjans, diuen quatre vaguetats, normalment llegides per no ficar-se de peus a la gal·lada, i giren cua sense ac-

ceptar cap pregunta.

També des de fa un temps, algunes entitats i partits han posat de moda restringir l'accés de les càmeres als seus actes públics i mitjans de campanya. A canvi distribueixen imatges i so enregistrat per l'organització on curiosament mai surten vistes tan pròpies com la del militant fent una capcinada o l'embarbussament del candidat. Tot plegat converteix els professio-

nals en figurants de luxe i la feina dels periodistes en una representació dissenyada per oferir una imatge asèptica i plana. Algú en un atac de cinisme em va dir que això estalvia calés en temps de crisi. Però la conseqüència de tot plegat és que el dret a la informació i el sagrat deure de preguntar queden escapçats per estratègies de màrqueting que no tenen res a veure amb el periodisme.